

XIN MẸ DỪ TÌNH THƯƠNG ĐOÁI, ĐOÀN CON CÁI QUÌ TÂU!

... Tôi sinh trưởng trong một gia đình Công Giáo không sống đạo. Nói thể đủ hiểu tôn giáo không mấy may ảnh hưởng đến quãng đời niên thiếu của tôi. Sau khi mãn bậc trung học, với sự đồng ý của cha mẹ, tôi bắt đầu hành nghề uốn tóc. Gia đình chúng tôi sống tại thành phố Napoli (Nam Ý).

Các thú vui thể trần dần dần chiếm trọn cuộc sống tôi: thời trang, hội hè, phòng trà, ca nhạc, giải trí và du hành đây đó. Thế nhưng đôi mắt tử mầu của Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA vẫn dõi sát theo tôi. Tôi hòa mình vào cuộc chơi của bạn bè, chỉ khác một điều tôi luôn giữ nét đoan trang và ít nói. Ngày 6-12-1984 tôi bị thương khá nặng trong một tai nạn xe gắn máy. Các bác sĩ nói với cha mẹ tôi rằng chuyện tôi sống sót quả là một phép lạ. Thật vậy, tôi bị mê man cho đến ngày 8-12 lễ trọng Đức Trinh Nữ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội thì tôi tỉnh lại và mở mắt ra.

Sau thời gian nằm bệnh viện và lãnh hẩn tôi đến ngay thánh đường để cảm tạ Đức Mẹ MARIA đã cứu tôi thoát chết .. Mặc dầu trải qua nhiều khốn khó và đau khổ trong gia đình, tôi vẫn ước muốn kết hôn và sinh nhiều con cái hầu hiến trọn thời giờ để chăm sóc chúng. Và định mệnh trở trêu. Chính con đường tìm kiếm hôn nhân lại dẫn tôi đến cuộc sống tu trì hiện nay. Nguyên do như thế này. Việc làm trước tiên để chuẩn bị lễ hôn phối là tôi phải lãnh bí tích Thêm Sức. Tôi tức tốc ghi tên tham dự khóa giáo lý. Khóa học mang đến một kết quả không ngờ. Cứ mỗi lần nghe nữ tu giải thích về Sách Diêu Ca thì tôi lại cảm động khóc ròng!

Sau khi chịu phép Thêm Sức, tôi tiếp tục tham gia các sinh hoạt trong giáo xứ. Hồi ấy là tháng 5, Tháng Hoa dâng kính Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA. Mỗi buổi chiều tôi đến nhà thờ lần hạt Mân Côi chung rồi tham dự Thánh Lễ. Năm ấy cũng là Năm Thánh Mầu - 1987. Tiếp theo là tháng 6, tháng dâng kính Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Nhờ cầu nguyện và suy tư tôi bắt đầu hiểu thế nào là tội lỗi. Tôi thật lòng ăn năn thống hối. Tôi trở về với Tình Yêu THIÊN CHÚA Nhân Hậu. Ngày 12-9-1987, lễ kính thánh danh Đức MARIA, tôi đi hành hương một đền thánh Đức Mẹ. Nơi đền thánh tôi xin Đức Mẹ cho tôi gặp một đức lang quân. Tôi nhớ rất rõ là tôi đã cầu nguyện thật nhiều và thật nhiều. Tôi tìm kiếm thình lạng nội tâm. Và Đức Mẹ MARIA đã từ từ đi vào cuộc đời tôi cách rất đặc biệt, bởi vì, từ sau ngày hành hương đó tính tình tôi thay đổi hẳn.

Cho dầu công việc bề bộn, tôi vẫn dành thời giờ đến Bệnh Viện gần nhà để chăm sóc những người bị bỏ rơi. Các cô y tá thường đợi tôi đến và đưa ngay tôi tới với các bệnh nhân đơn chiếc. Tôi cũng gia nhập Nhóm thăm viếng các gia đình và tụ họp suy gẫm mầu nhiệm Mân Côi. Mỗi ngày thứ bảy, chúng tôi đến một đền thánh Đức Mẹ trong vùng và tổ chức các buổi canh thức cầu nguyện. Trong những lần hành hương đó tôi gặp và quen biết một thanh niên. Tôi thầm nghĩ: "Có lẽ đây là người chồng tương lai Đức Mẹ gởi đến cho mình chăng?" Từ đó chúng tôi cùng tham gia các công tác tổng đồ như thăm viếng bệnh nhân và người già.

Suốt trong thời gian này, nội tâm tôi vẫn khắc khoải khôn nguôi. Tôi âu lo tự hỏi:

- Nếu mình muốn lập gia đình thì tại sao lại không hạnh phúc? Tại sao cứ bị dẫn dắt xâu xé? Tại sao không cảm thấy an tâm vững dạ chút nào hết?

Tôi tìm cách lẩn át tiếng nói nội tâm bằng cách dâng trọn thời giờ rảnh rỗi cho việc chăm sóc tha nhân, đặc biệt những kẻ đau ốm. Tôi vẫn giữ mối liên hệ tốt đẹp và thường xuyên với người bạn trai. Cho đến ngày 31-8-1988, cả hai chúng tôi cùng gặp một vị Linh Mục thánh thiện. Tôi đơn sơ giải bày mọi khúc mắc cùng những chiến đấu trường kỳ. Vị Linh Mục hiểu ngay nội tâm tôi khao khát vô biên. Ngài khuyên tôi tham dự một tuần tĩnh tâm. Ngài cũng mời bạn trai tôi làm y như tôi. Nhưng anh dừng đứng từ chối.

Không ngờ buổi gặp gỡ hôm ấy cũng là buổi gặp gỡ lần chót. Tôi vĩnh viễn chia tay bạn trai, không hẹn ngày tái ngộ. Tôi cũng dứt khoát từ bỏ tất cả và quyết định chọn nếp sống tu trì. Sau vài ngày cầu

nguyện liên lý tôi đến Cộng Đoàn các nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm xin trọ 3 ngày để tĩnh tâm. Thế nhưng 3 ngày ấy lại trở thành mãi mãi. Tôi ở lại luôn nơi Cộng Đoàn không trở về nhà nữa.

Giờ đây tôi thật hạnh phúc trong tu phục nữ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Khi nhìn lại quãng đời quá khứ tôi có thể nói:

- Không phải tôi tìm kiếm Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA nhưng chính THIÊN CHÚA trao tặng Đức Mẹ cho tôi. Không phải tôi yêu mến Đức Mẹ nhưng chính THIÊN CHÚA truyền cho tôi phải kính mến Đức Mẹ.

(Con đường ơn gọi tận hiến của Chị Maria Teresa, nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm).

... Ca Vãn Đức Mẹ "Alma Redemptoris"

**Lạy Mẫu Nghi cao cả,
Sinh dưỡng Chúa cứu đời,
Cửa Thiên Đàng rộng mở
Ngôi Sao Biển rạng ngời.**

**Xin Mẹ thương cứu trợ
Kẻ lỡ bước sa chân
Đang tìm tay nâng đỡ
Mà cái quá tự thân.**

**Mẹ sinh Chúa Thiên Đình
Đấng tạo thành nên Mẹ,
Trước sau vẫn khiết trinh,
Ôi lạ lòng khôn ví!**

**Gabriel mừng hát,
Xin Mẹ nhận lời chào,
Và đủ tình thương đoái
Đoàn con cái quì cầu.**

("Immacolata Mia", n.116+117, 10+11+12/2002, trang 14-15/13-14)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt